

Петар Ђорђевић

ЋУ ДОЂЕМ ЋУ ДОЂЕМ

...

Дођи, али остани ту,
остани са мном
и немој да идеш
јер ове речи не могу се писати саме,
овакве песме се не пишу сваког дана,
иако ја о теби размишљам сваког тренутка,
иако те виђам стално,
остани.

Овакви тренуци ствараше уметничка дела,
слободно време натерало је Бетовена да компоњује

За Елизу,

Дантеа да састави *Божанствену комедију*,
а ја не знам шта ћу са собом
усуђујем се да себе назовем уметником,
да ову песму упоредим са *Канцонијером* Петрарке.

Понекад се стидим.

Срамота ме је шта пишем,
стид ме шта говорим.

Некад се плашим да ћу рећи превише
или премало.

Ех, те речи.

Толико сам их сакрио,
Још више бацио.

Можда и сада причам у празно
и пишем.

Да, и причам и пишем,
немој да те то збуни,

тренутно разговарам сам са собом.

Дођавола, нема никога да слуша моје глупости!

Дозволи ми да те давим.

Буди давеж.

Поистовети се са мном као што се ја поистовећујем

са уметницима,
знаш ко сам – емотивац и клошар,
са једне стране нежан, а опет силеџија.

Не знам... Али ипак сам мудар,

ћутим, али много тога кажем,

некад и не морам

ти добро читаш људе.

И ја сада читам ове стихове

док их не научим напамет.

Тада ће постати опсесија.

Више нећу морати да пишем и причам,

све ће бити јасно,

све ће бити изречено.

Дођи и остани ту.

Невена Живановић, Филозофски факултет